

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: N. O., zastoupené JUDr. Alžbětou Prchalovou, advokátkou se sídlem Brno, Dřevařská 25, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2004, čj. 62 Az 51/2004 - 23,

takto:

I. **Kasační stížnost se zamítá.**

II. **Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 4. 2004, čj. OAM-1656/VL-19-17-2004. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím byla stěžovatelce zamítnuta její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně nenaplnila žádnou ze zákonných podmínek pro udělení azylu.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost. Odkázala přitom na důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“); konkrétně uvedla, že soud ve svém rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu zjištěného příslušným správním orgánem; toto skutkové zjištění však nemá oporu v příslušných materiálech, a v některých případech je i v rozporu s nimi. Stěžovatelka v kasační stížnosti vyložila instituty neurčitého právního pojmu a správního uvážení a svou právně-teoretickou úvahu završila konstatováním, že správní orgán nehodnotil její osobní situaci a situaci v její domovské zemi na základě objektivně zjištěného skutkového stavu, nýbrž na základě rutinních předpokladů a domněnek. Dále správnímu orgánu vytkla, že překročil meze správního uvážení, neboť nebral v úvahu novelu zákona o pobytu cizinců na území České republiky účinnou od června roku 2001. Již v řízení před správním orgánem vypověděla, že na Ukrajině byla vystavena pronásledování, byla napadena a má za prokázané, že v případě návratu do vlasti bude vystavena fyzickému týrání, což zřejmě nepřežije. Ukrajina pro ni není bezpečnou zemí, a proto se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu v České republice. Vzhledem k uvedenému stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V doplnění kasační stížnosti požádala o to, aby její kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Návrh na přiznání odkladného účinku považuje za neopodstatněný.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání

odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka podala žádost o udělení azylu dne 9. 4. 2004. Jako důvod své žádosti uvedla skutečnost, že si na Ukrajině půjčila od soukromé osoby 2500 USD na studium pro svou dceru. Půjčku měla vrátit v průběhu pěti let, ale po prvním roce byla oslovena, aby peníze vrátila ihned. Bylo jí pravidelně vyhrožováno, dokonce i únosem dcery. Na policii ani na jiné státní orgány se neobrátila. Odjela do České republiky a chce zde legalizovat svůj pobyt a pracovat; proto požádala o azyl. Ve vlasti neměla problémy se státními orgány.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Zákon o azylu rovněž umožňuje udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle ustanovení § 13 nebo humanitárního azylu dle ustanovení § 14.

Žádost o udělení azylu lze zamítnout jako zjevně nedůvodnou v případech taxativně vymezených v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu. Podle § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 téhož zákona.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uplatňuje dva důvody jejího podání, a to ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti však plyne, že byla podána pouze z důvodu uvedeného pod písmenem b) citovaného ustanovení. Stěžovatelka totiž blíže nespecifikovala, v čem spatřuje důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., proto se Nejvyšší správní soud v tomto rozsahu a za uvedené situace nemohl učiněnou námitkou zabývat.

Nejvyšší správní soud se tak zaměřil na posouzení důvodu kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. - na tvrzenou vadu řízení spočívající

v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Stěžovatelka tvrdí tuto vadu v obecné rovině tak, že skutkové zjištění žalovaného nemá oporu ve spisech a v některých případech je i v rozporu s nimi. Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný si opatřil dostatek podkladů (vycházel zejména z tvrzení stěžovatelkou uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k důvodům žádosti), na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí pak podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska, z odůvodnění je zřejmé jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na jejichž základě rozhodoval. Rovněž krajský soud vycházel z dostatečných pokladů potřebných pro rozhodnutí, ve věci provedl řádné dokazování a dospěl ke stejným právním závěrům jako žalovaný. Nejvyšší správní soud se s těmito závěry ztotožňuje a v řízení neshledal vadu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatelka v kasační stížností trvá na tom, že na Ukrajině je pronásledována, není to pro ni bezpečná země, bude tam vystavena fyzickému týrání. K uvedené námitce Nejvyšší správní soud ve shodě se svou ustálenou judikaturou konstatuje, že žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže stěžovatelky se soukromými osobami v domovském státě, v projednávaném případě spočívající v pravidelném vyhrožování, dokonce i únosem dcery, pokud stěžovatelka ihned nevrátí půjčené peníze, je zřejmě bezdůvodná. Stěžovatelka ve vlasti nebyla pronásledována ve smyslu § 12 zákona o azylu.

V kasační stížnosti stěžovatelka dále nově namítá, že žalovaný nevzal v úvahu novelu zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatelka uplatnila poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Proto k výše uvedené skutečnosti, o níž se stěžovatelka nezmínila v řízení u krajského soudu, a kterou uplatnila teprve v kasační stížnosti, nelze přihlížet.

Žádný ze stěžovatelkou uváděných důvodů kasační stížnosti tak nebyl shledán, proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a zamítl ji (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. července 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu